

Rut - Comentarii Jean Koechlin

Asemenea unei raze de lumină, după sumbrele pagini ale cărții Judecători, Dumnezeu ne oferă acum istoria lui Rut. Această frumoasă relatare ne învață că o credință personală se poate găsi în orice vreme și în orice națiune și că Dumnezeu este totdeauna gata să facă lucruri mari ca răspuns la această credință. „În zilele când judecau judecătorii” (v. 1) îl vedem pe un om, Elimelec, care face „ce era drept în ochii săi” (Jud. 21.25), asemenea tuturor celorlalți. El părăsește moștenirea Domnului. Pleacă cu familia să locuiască în țara Moab, adică printre vrăjmașii poporului său. Nu câștigăm nimic prin îndepărtarea de Domnul. Ea sfârșește în moarte, lacrimi, sărăcie și amărăciune pentru această familie. Apoi o vedem pe Naomi, o văduvă, cu cele două nurori ale ei, văduve și ele, pe drumul de întoarcere. Oare este aceasta o revenire tristă? Da! Totuși este o revenire fericită pentru acela care, la capătul resurselor proprii, își întoarce gândurile și pașii spre Dumnezeu. În același fel, fiul risipitor, în țara depărtată, își aduce aminte de locul unde poate găsi pâine din belșug, se scoală și se întoarce la casa tatălui său, recunoscându-și păcatul (comp. v.6 cu Luca 15.17). Numim aceasta convertire (întoarcere la Dumnezeu). Ne place să credem că fiecare dintre cititorii noștri cunoaște semnificația acestui cuvânt prin experiența personală.

Orpa n-a ezitat prea mult. Pe de o parte avea văduvia, sărăcia în compania unei femei întristate și bătrâne, un popor și un Dumnezeu pe care nu-i cunoștea, iar pe de altă parte avea propriul popor, afecțiunea rudelor ei, idolii familiari. Cele câteva lacrimi ale ei, uscate repede, ne amintesc de acel tânăr care, iubindu-și bogățiile, a plecat foarte întristat, în loc să-L urmeze pe Domnul. „Te voi urma oriunde vei merge”, îi declară un altul lui Isus. Dar Isus îl previne: „Fiul Omului n-are unde să-Și plece capul” (Matei 19.22; 8.19-20). În cazul lui Rut, toate au fost cântărite cu atenție: a calculat costul. Decizia este irevocabilă; reprezintă o alegere făcută prin credință. Rut se atașează de Naomi, precum și de poporul ei, de Dumnezeul ei. Fără să privească înapoi, fără să se lase împiedicată de temeri cu privire la viitor, ea se pune la drum împreună cu soacra ei și ajunge la Betleem. Denumirea aceasta înseamnă „casa pâinii”, un adăpost prin excelență împotriva foametei spirituale. Odată ajuns acolo, cu permisiunea Naomei, Rut pleacă să caute hrană. Și Dumnezeu o conduce „din întâmplare” (dar cu mână sigură) spre câmpurile lui Boaz, omul pregătit de El ca să-i ofere odihnă și mângâiere.

Rut nu avusese încă de-a face decât cu servitorii lui Boaz. Acum îl întâlnește personal pe acest prieten puternic și bogat (v. 1), imagine deosebit de frumoasă a Domnului Isus. Boaz ne amintește de Prietenul suprem, blajin și compătitor, Celui căruia Dumnezeu îi poate spune în Psalmul 89.19: „Am dat ajutor unui om puternic”. Iată-l în acest oraș, Betleem (unde avea să Se nască Mântuitorul), binecuvântându-și servitorii și spunându-le ce să facă, veghind la toate, remarcând-o pe secerătoarea săracă, în sfârșit, purtându-se cu ea cu o favoare încărcată de atâta delicatețe, încât îi aduce liniște tinerei femei înfricoșate. El o invită să se apropie, îi vorbește inimii ei și o consolează. Fiecare dintre noi trebuie să treacă prin aceeași experiență pe care a avut-o Rut. Nu este suficient doar să-i cunoaștem pe slujitorii Domnului, păstori, învățători sau evangheliști, și să învățăm de la ei, din când în când, lecții din Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare trebuie să aibă de-a face personal cu Domnul Isus. Atunci El Însuși va vorbi inimilor noastre. Ne va face să înțelegem prin ce a trecut El pentru noi când a venit aici jos ca să sufere și să moară (aceste grăunțe prăjite din v. 14). Și ne va sătura cu bogățiile dragostei Sale.

În Israel, în momentul secerișului, colțurile câmpului trebuia lăsate săracului, străinului și văduvei, care ar fi venit să secere (Lev. 23.22; Deut. 24.19). Prin urmare, Rut (străină, săracă, văduvă), are un triplu drept de a profita de această dispoziție a harului. Seceratul ne spune despre activitatea pe care este necesar să o depunem pentru ca sufletele noastre să fie hrănite cu ceea ce oferă Domnul Isus. Și adesea tocmai cu ajutorul slujitorilor Domnului putem intra în profunzimea unor asemenea gânduri. Faptul acesta va solicita un anumit efort din partea noastră, însă Domnul, adevăratul Boaz, nu va întârzia să ne ofere „o măsură bună, îndesată, clătinată și vărsându-se pe deasupra ...” (Luca 6.38). Rut bate recolta și duce boabele acasă. Să-i ajutăm și noi pe cei din casele noastre să profite de bunurile spirituale minunate pe care Domnul ne-a ajutat să le găsim în Cuvântul Său. Am remarcat devotamentul lui Rut față de Naomi. Să-i admirăm acum supunerea față de soacra ei. Tinere surori, ce exemplu de virtute vă oferă Rut! Ea face tot ceea ce-i solicită Naomi, cea care, la rândul ei, are în vedere odihna și fericirea fetei sale (3.1). Unde se vor găsi această odihnă și această fericire, dacă nu la picioarele lui Boaz, imagine a Unuia mai mare decât el? Ce mulți sunt aceia care au venit la Isus trudiți și împovărați și au găsit odihnă pentru sufletele lor! (Matei 11.28, 29).

„Nu este nimeni”, le spune Isus ucenicilor Săi, „care a lăsat casă, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă [sau soție], sau copii, sau ogoare, pentru Mine ... care să nu primească însutit acum, în timpul acesta ...” (Marcu 10.29, 30 - vezi și Evrei 6.10). Rut nu a fost dezamăgită în alegerea ei. Nici nu și-a pierdut răsplata. Boaz însuși, care ceruse pentru ea binecuvântarea de la Domnul (2.12), avea să fie răsplătit pentru credința ei. Tot așa este și cu cei care și-au pus încrederea în Domnul. „Socotesc că toate sunt ... gunoi - scrie apostolul Pavel - ca să câștig ...” O răsplătit? Nu! ci „ca să-L câștig pe Hristos” (Filipeni 3.8). Un lucru însă este necesar mai întâi: trebuie ca Rut să fie răscumpărată; și Boaz se ocupă imediat de aceasta. Ruda cea mai apropiată, deși a dorit, nu a putut s-o răscumpere (v. 6). Persoana aceasta ne duce cu gândul la lege și la incapacitatea ei când este vorba de a-i salva pe oameni sau de a-i introduce în binecuvântările lui Dumnezeu. Pe de altă parte, în Boaz avem „grația” divină. Când nu mai există nici o altă resursă pe care să putem conta, harul acesta ni se descoperă într-o Persoană: Isus Mântuitorul, Cel care răscumpără.

Numele biblice au uneori semnificații interesante. Tot astfel este în cartea Rut. Am văzut cum Naomi, care înseamnă deliciile mele (plăcerea mea - 1.2) a devenit Mara, care înseamnă amărăciune (1.20). Mahlon, primul soț al lui Rut, înseamnă faliment, slăbiciune mare, în timp ce Boaz, al doilea soț al ei, înseamnă contrariul: în el este putere (vezi 1 Împărați 7.21). În sfârșit, Rut poate fi tradus (printre alte semnificații) cu satisfăcut. Ce nume minunat! Legat prin firea pământescă de o stare de mizerie și de slăbiciune totală, păcătosul este adus, prin har, la o relație cu Hristos, Omul ceresc în care se află puterea, El fiind singurul care îl poate satisface pe deplin. Și acest har este subliniat încă o dată de faptul că moabitul nu avea dreptul de a intra în adunarea Domnului (Deuteronom 23.3). Ei bine, Rut nu numai că este introdusă în națiunea lui Israel, ci devine parte din familia prinților lui Iuda. Mamă a lui Obed, care înseamnă „cel care servește” (v. 17: sau „închinător”), ea avea să fie străbunica lui David și să ocupe un loc în genealogia Domnului Isus. Același har există și astăzi, permițând păcătosului ca, fără a avea vreun drept, să intre în familia lui Dumnezeu, fiindu-i dăruit un Răscumpărător.